

Arrest

nr. 146 581 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 14 oktober 2010 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AKTEPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 januari 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna: de staatssecretaris) trof op 14 oktober 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag om machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 29 oktober 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.01.2009 met actualisatie dd 03.11.2009 werd ingediend door :

K.(...), A.(...)

nationaliteit: Liberia

geboren te Z.(...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beroept zich middels zijn actualisatie dd. 03.11.2009 via het typeformulier 'regularisatieaanvraag' evenwel op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort/gelijkgestelde reistitel/nationale identiteitskaart moet voorleggen gezien de lopende asielprocedure. De asielprocedure van betrokkene liep tot 22.12.2006 en werd afgerond met de beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze beslissing werd definitief na de beslissing "de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen" door de Raad van State op 14.07.2010.

Constante rechtspraak van de RvV verplicht de administratie om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)). Bovendien stelt de RvV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende:

het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervullen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de *"hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht"*. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805).

De hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, is vereist in het raam van de zorgvuldigheidsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk [onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling dient gehoord te worden maar dat hij de / mogelijkheid moet hebben om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Verwerende partij had alvorens een negatieve beslissing te nemen verzoeker kunnen uitnodigen om een identiteitsdocument voor te leggen.

Het middel is gegrond.”

2.2. De hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 29 januari 2014, nr. 226 260; RvS 8 januari 2013, nr. 221 938; RvS 8 november 2012, nr. 221 298; RvS 3 oktober 2011, nr. 215 486).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. Verzoeker betwist de pertinente vaststelling niet van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zijn aanvraag om machtiging van verblijf niet vergezeld ging van een identiteitsdocument, met name een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart, zoals vereist door artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist evenmin dat de aanvraag geen geldige motivering bevat die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde, zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker toont niet aan dat de hoorplicht van toepassing is in deze aanvraagprocedure zodat een schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd. Er kan het bestuur in elk geval geen onzorgvuldigheid worden verweten doordat verzoeker niet zou zijn uitgenodigd om zijn identiteitsdocument alsnog bij te brengen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen (RvS 12 maart 2013, nr. 222 809).

2.6. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de hoorplicht en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van de fair-play. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu is verwerende partij niet eerlijk geweest. Alhoewel de aanvraag dateert van 06.01.2009 heeft zij gewacht met het nemen van een beslissing tot de asielprocedure werd afgesloten.

Nadat de asielprocedure werd afgesloten heeft verwerende partij quasi onmiddellijk een negatieve beslissing genomen zonder verzoeker de kans te geven een identiteitsdocument voor te leggen.

Het op slinkse wijze laten aanslepen van het dossier in afwachting van het resultaat van de asielprocedure is een schending van het beginsel van de fair play.”

2.8. Het beginsel van de fair-play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216 356, RvS 30 juni 2009 nr. 194 978, RvS 3 december 2007, nr. 177 513). Verzoekers tonen niet aan dat er in casu sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijkomend wijst de Raad erop dat de asielprocedure van verzoeker reeds werd afgesloten door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2006, zodat zijn betoog feitelijke grondslag mist.

Er werd geen schending van het beginsel van de fair-play aannemelijk gemaakt.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN